

מסכת זבחים - פרק יד'

אבל שחט או העלה את עולותיהן ושלמיהן בחוץ - תבינו, מכיוון שראוים להביא עולה ושלמים לנדבה.

המעלה בחוץ מבשר חטאת, מבשר אשם, מבשר קדשי קדשים, מבשר קדשים קלים, ומותר העמר, ושתיה הלחם, ולחם הפנים, ושיירי מנחות - פטור מכיון שדברים אלו ראויים לאכילה ולא למזבח.

היוצק, הבולל, הפותת, המולח, המניף, המגיש, המסדר את השלחן, והמטיב את הנרות, והקומץ, והמקבל דמים בחוץ - פטור מכיון שעבודות אלו אינם 'גמר עבודה'.

אין תבינו עליו (על עשיית אחד מעבודות האמורות) לא משום זרות, ולא משום טמאה, ולא משום מחסר בגדים, ולא משום רחוף ידים ורגלים.

(ד) עד שלא הוקם המשכן - היו הבמות מתרות, ועבודה בבכורות.

משחוקם המשכן - נאסרו הבמות, ועבודה בפניהם. קדשי קדשים - נאכלים לפניו מן הקלעים, קדשים קלים - בכל מחנה ישראל.

(ה) באו לגלגל - והתרו הבמות. קדשי קדשים - נאכלים לפניו מן הקלעים, קדשים קלים - בכל מקום כיון שאז לא היה מחנה ישראל.

(ו) באו לשילה - נאסרו הבמות. לא היה שם תקרה, אלא בית של אבנים מלמטן ויריעות מלמעלה, והיא הייתה 'מנוחה' (דברים יב, ט).

קדשי קדשים - נאכלים לפניו מן הקלעים, קדשים קלים ומעשר שני - בכל הרואה.

(ז) באו לנוב ולגבעון - התרו הבמות. קדשי קדשים - נאכלים לפניו מן הקלעים, קדשים קלים - בכל ערי ישראל.

(ח) באו לירושלים - נאסרו הבמות, ולא היה להם עוד קטר, והיא הייתה 'ניחלה' (דברים יב, ט). קדשי קדשים - נאכלים לפניו מן הקלעים, קדשים קלים ומעשר שני - לפניו מן החומה.

(א) פרת חטאת (פרה אדומה) ששקפה חוץ מגתה (מקום שריפתה), וכן שעיר המשתלח שהקריבו בחוץ - פטור מדין 'שחוט' חוץ, שנאמר: 'ואל פתח אהל מועד לא הביאו' (ויקרא יז), כל שאינו ראוי לבוא אל פתח אהל מועד - אין תבינו עליו.

(ב) הרובע, והנרבע, והמקצה, והנעבד, והאתנו, והמחיר, והכלאים, והטרפה, ויוצא דפן, שהקריבו בחוץ - פטור, שנאמר: 'לפני משכן ה' (ויקרא יז) כל שאינו ראוי לבוא לפני משכן ה' - אין תבינו עליו.

בעלי מומין, בין בעלי מומין קבועים בין בעלי מומין עוברים, שהקריבו בחוץ - פטור מכיון שאינם ראויים לעלות למזבח כשיש בהם מום.

רבי שמעון אומר: המעלה בעלי מומין קבועים בחוץ - פטור מכיון שאינם ראויים לעלות למזבח כלל, ובעלי מומין עוברים שהעלה אותם בחוץ - עוברים בלא תעשה מכיון שיהיו ראויים לעלות למזבח לאחר שירד מהם המום.

תורים שלא הגיע זמןן ובני יונה שעבר זמןן שהקריבו בחוץ - פטור מכיון שאינם ראויים לעלות למזבח כשיש בהם מום.

רבי שמעון אומר: המעלה בני יונה שעבר זמןן בחוץ - פטור מכיון שאינם ראויים לעלות למזבח כלל, ותורים שלא הגיע זמןן - עובר בלא תעשה מכיון שיהיו ראויים לעלות למזבח לאחר שיגיע זמןן.

קרוב שאסור להקריבו מדין 'אותו ואת בנו' ומחסר זמן והעלה אותו בחוץ - פטור.

רבי שמעון אומר: הרי זה בלא תעשה. שהיה רבי שמעון אומר: כל שהוא ראוי לבוא לאחר זמן - הרי זה בלא תעשה ואין בו כרת. וחקמים אומרים: כל שאין בו כרת - אין בו בלא תעשה.

(ג) מחסר זמן - בין בגופו בין בבעליו. איזה הוא מחסור זמן בגופו?

שהקרוב הוא תוך שבעה ימים ללידתו. איזה הוא מחסר זמן בבעליו?

הזב, והזבה, ויולדת, ומצורע, והנזיר שהקריבו חטאתם ואשמים בחוץ - פטורין.

(ט) כָּל הַקְּדָשִׁים שֶׁהִקְדִּישׁוּ בְּשַׁעַת אֲסוּר בְּמוֹת וְהִקְרִיבוּ בְּשַׁעַת אֲסוּר בְּמוֹת בַּחוּץ - הָרִי אֵלּוּ בַעֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה, וְחִיבֵינוּ עֲלֵיהֶן כֶּרֶת.

הִקְדִּישׁוּ בְּשַׁעַת הַתֵּר בְּמוֹת, וְהִקְרִיבוּ בְּשַׁעַת אֲסוּר בְּמוֹת - הָרִי אֵלּוּ בַעֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה, וְאִין חִיבֵינוּ עֲלֵיהֶן כֶּרֶת מִכִּיוֵן שֶׁבִשְׁעָה שֶׁהִקְדִּישׁוּ הִיא מוֹתֵר לִהְיוֹת לִהְקָרִיבִים בְּבִמּוֹת.

הִקְדִּישׁוּ בְּשַׁעַת אֲסוּר בְּמוֹת וְהִקְרִיבוּ בְּשַׁעַת הַתֵּר בְּמוֹת - הָרִי אֵלּוּ בַעֲשֵׂה וְאִין בָּהֶם כֶּלֵּא תַעֲשֶׂה מִכִּיוֵן שֶׁהִקְרִיבוּ בִשְׁעָה שְׁמוֹתֵר לִהְקָרִיב בְּבִמּוֹת.

(י) אֵלּוּ קְדָשִׁים קָרְבִּין בְּמִשְׁכָּן בִּשְׁעָה שְׁמוֹתֵר לִהְקָרִיב בְּבִמָּה? קְדָשִׁים שֶׁהִקְדִּישׁוּ לְמִשְׁכָּן.

קָרְבָּנוֹת הַצְּבוּר - קָרְבִּין רֶק בְּמִשְׁכָּן, וְקָרְבָּנוֹת הַיְחִיד - אֶף בְּבִמָּה.

קָרְבָּנוֹת הַיְחִיד שֶׁהִקְדִּישׁוּ לְמִשְׁכָּן - יִקְרְבוּ בְּמִשְׁכָּן, וְאִם הִקְרִיבוּ בְּבִמָּה - פְּטוּר.

מָה בֵּין בְּמַת יְחִיד לְבְּמַת צְבוּר?

בְּבִמַת צְבוּר צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת סְמִיכָה, וְשִׁחִיטַת צֶפֶן, וּמִתֵּן סְבִיב, אֲבָל בְּבִמַת יְחִיד אִין צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת סְמִיכָה וְאִין צַד מִסּוּיִם לִשְׁחִיטָה וְאִין חַיִּיב לַעֲשׂוֹת שְׁתֵּים שֶׁהֵם אַרְבַּע.

וְתִנּוּפָה, וְהִגָּשָׁה.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר: אִין מְנַחֵה בְּבִמָּה.

וְכַהֲוֵן, וּבִגְדֵי שָׂרֵת, וְכָלִי שָׂרֵת, וְרִיחַ גִּיחוֹת, וּמַחִיצָה בְּדָמִים, וְרִחוּץ גְּדִים וְרִגְלִים.

אֲבָל אִיסוּר לַחֲשׂוֹב לֹאֲכֹלוֹ לְאַחַר הַזֶּמֶן, וְאִיסוּר לֹאֲכֹל אֶת הַבָּשָׂר הַנּוֹתֵר, וְאִיסוּר עַל הַטְּמֵא לַעֲבוֹד - שְׁוִיָּן בְּזָה וּבְזָה.